

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-rz-15-2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dražena Kevrića, predsjednika vijeća te Željka Horvatovića, Elme Kaleb Mamić, Maje Štampar i Slavena Vidmara, članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Nikoline Maretić zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Petka Lazića zbog kaznenog djela iz članka 120. stavka 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj: 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/96., 16/96 i 28/96. – dalje: OKZ RH), odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku broj: K-Rz-3/2023. od 2. lipnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 1. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba optuženog Petka Lazića kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Uvodno označenom prvostupanjskom presudom Županijski sud u Osijeku optuženog Petka Lazića proglasio je krivim zbog počinjenja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH, činjenično i pravno opisano kao u izreci te presude, te ga je, na temelju istog propisa osudio na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina.

1.1. Na temelju članka 148. stavka 1. u vezi članka 145. stavka 1. i 2. točke 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22., 36/24., 72/25. i 136. – dalje: ZKP/08.), optuženik je obavezan naknaditi troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 211,40 eura i paušalnu svotu od 1.000,00 eura, kao i troškove na ime nužnih izdataka i nagrade za branitelja koji mu je određen po službenoj dužnosti, o kojima će sud donesti posebno rješenje.

2. Protiv te presude pravodobno je žalbu podnio optuženi Petko Lazić po branitelju Alanu Čuriku, odvjetniku u Osijeku, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te je predložio da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

3. Odgovor na žalbu optuženika podnio je državni odvjetnik, predloživši da se žalba odbije kao neosnovana.

4. Spis je, u skladu s člankom 474. stavkom 1. ZKP/08., bio dostavljen državnom odvjetniku.

5. Žalba nije osnovana.

6. Nije u pravu optuženik kad u žalbi ističe da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje.

7. Optuženom Petku Laziću, u optužnici od 15. studenog 2022. broj KO-DO-44/2022., državno odvjetništvo je stavilo na teret da je 3. studenog 1991. u Petrovcima, za vrijeme oružane agresije na Republiku Hrvatsku od strane JNA i srpskih paravojnih formacija, kao pripadnik milicije tzv. SAO Krajine iz Negoslavaca, protivno odredbama članka 3. stavka 1. točka a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. i članka 75. stavka 1. i 2. točka a. alineja (II) i (III) Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama (Protokol I), zajedno s još najmanje dvojicom naoružanih pripadnika srpskih paravojnih formacija došao do kuće Zvonimira Sorčika u Ulici JNA 126 te ga prilikom obavljanja pretrage, najprije na tavanu, a potom i ispred kuće, pred suprugom i dvoje djece, tukli, kojom prilikom ga je na kraju optuženik nogom snažno udario u međunožje, od kojeg udarca je Zvonimir Sorčik pao na tlo, a nakon toga su ga ubacili u osobno vozilo i odvezli u smjeru Negoslavaca, nakon čega je slijedećeg dana, istim tim vozilom, zajedno s još jednim pripadnikom srpskih paravojnih formacija, vratio njegovo mrtvo tijelo izmrcvareno teškim premlaćivanjem, razbijene lubanje i izbijenog oka, obrativši se njegovoj supruzi Veri riječima „Evo vam ga da nam ustaško đubre smrdi“, čime je počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovnika iz članka 120 stavka 1. OKZ RH.

8. Uvodno treba navesti da optuženi Petko Lazić nije bio dostupan tijelima kaznenog progona u Republici Hrvatskoj pa je, na temelju članka 402. stavka 3. ZKP/08., određeno da mu se sudi u odsutnosti, no tijekom istrage, putem međunarodne pravne pomoći, optuženik je ispitan pred Okružnim javnim tužiocem u Doboju, Bosna i Hercegovina, Republika Srpska, međutim, nije želio iznositi svoju obranu.

9. Na okolnost inkriminiranog kaznenog djela i pogibije žrtve Zvonimira Sorčika, kao svjedoci su ispitani Vera Sorčik, njegova supruga, i Zlatko Sorčik, njegov sin, koji su se 3. studenog 1991. nalazili u njihovoj obiteljskoj kući u Ulici JNA 126 u Petrovcima te su očevici događaja. Navedeni svjedoci u bitnom su gotovo identično opisali postupanje naoružanih pripadnika paravojne srpske postrojbe, navodeći da je navedenog dana nekoliko vojnika, koje od ranije nisu poznavali, izvršilo pretragu u njihovoj kući, kojom prilikom na tavanu kuće su tukli i zlostavljali Zvonimira Sorčika, a jedan od njih, za kojeg su iskazali da je bio visok i jak, u dvorištu kuće na kraju ga je udario nogom u međunožje, a potom su ga ubacili u osobno vozilo i odvezli, a idućeg dana 4. studenog 1991., tim istim osobnim vozilom su njegovo mrtvo tijelo, na kojem

su vidjeli mnogostruke teške ozljede glave i tijela, dovezli natrag, a jedna od osoba koja ga je dovezle je bio onaj isti visoki i jaki muškarac. Te osobe su žrtvino mrtvo tijelo iznijeli iz prtljažnika vozila i unijeli u kuću, a nakon toga su ga sahranili na mjesnom groblju u Petrovcima. Svjedokinja Vera Sorčik je također iskazala, kad su naprijed navedene osobe unesle mrtvo tijelo njenog supruga u kuću, da su im tada rekli „da im ustaško đubre ne smrdi.“

10. S obzirom na to da svjedocima Veri Sorčik i Zlatku Sorčiku nije bio poznat identitet pripadnika srpske paravojne postrojbe koji su fizički tukli i zlostavljali Zvonimira Sorčika, osim što su za jednog od njih naveli da je bio visok i jak, optuženik s tim u vezi u žalbi ističe da u konkretnom slučaju nema dokaza na temelju kojih bi se moglo nedvojbeno utvrditi da je upravo on, zajedno s još nekoliko drugih pripadnika milicije tzv. SAO Krajine, sudjelovao u prelaćivanju žrtve Zvonimira Sorčika, pogotovo jer su navedeni svjedoci glede određenih okolnosti događaja, različito iskazivali, što za ovaj drugostupanjski sud nije prihvatljivo.

11. U odnosu na naprijed iznesene žalbene navode treba imati u vidu da su svjedoci Vera i Zlatko Sorčik, kako je to i naprijed navedeno, bili očevici inkriminiranog događaja, a vezano uz okolnosti svega onog što se u njihovoj obiteljskoj kući u Petrovcima događalo 3. studenog 1991., kao i slijedećeg dana 4. studenog 1991., opisujući način na koji su pripadnici paravojne srpske postrojbe postupali prema žrtvi Zvonimiru Sorčiku, svjedoci su u bitnom suglasno iskazivali, a njihovi iskazi glede sudjelovanja optuženog Petka Lazića u počinjenju djela, kao i njegova vojnog statusa u inkriminirano razdoblju, suglasni su onome što su s tim u vezi u svojim svjedočkim iskazima naveli Jugoslav Dujaković i Đorđe Amidžić, te ih je prvostupanjski sud ispravno cijenio kao vjerodostojne.

12. U konkretnom slučaju, vezano uz sporni identitet počinitelja djela, bitno je navesti da iz svjedočkog iskaza Zlatka Sorčika proizlazi da su oba pripadnika srpske paravojne postrojbe koji su slijedećeg dana u osobnom vozilu marke „Golf 1“, žute boje, dovezla mrtvo tijelo njegova oca Zvonimira Sorčika, bile iste one osobe koje su ga prethodnog dana tim vozilom odvezle, prepoznavši da je jedna od tih osoba bila visoka i jaka, što je u svom svjedočkom iskazu navela i Vera Sorčik.

13. Naprijed navedeni svjedočki iskaz prvostupanjski sud je ispravno doveo u vezu s iskazom svjedoka Jugoslava Dujakovića, koji je u inkriminiranom razdoblju bio pripadnik TO Petrovci te je od ranije poznavao žrtvu Zvonimira Sorčika, ali i optuženog Petka Lazića.

13.1. Naime, svjedok Dujaković u svezi inkriminiranog događaja je iskazao da se jedne prilike tijekom mjeseca studenog 1991. zatekao u centru Petrovaca gdje se okupilo više ljudi, i da je tom prilikom iz pravca Negoslavaca došao jedan manji automobil koji se zaustavio pokraj njih, a s mjesta vozača je izašao optuženi Petko Lazić koji se obratio cijeloj toj grupi ljudi koja je tamo stajala, govoreći im da je dovezao mrtvo tijelo Zvonimira Sorčika. Na njihov upit rekao je da se to mrtvo tijelo nalazi u gepeku vozila, kako su to iskazali i svjedoci Vera i Zlatko Sorčik s tim da se više ne sjeća dali se u automobilu s optuženikom nalazio još netko, a optuženik ih je pitao što da radi s tim mrtvim tijelom, na što su ga oni uputili da ga odveze njegovoj kući, pa je isti sjeo u vozilo i krenuo u smjeru žrtvine kuće. Svjedok je optuženika opisao kao visokog i krupnog čovjeka s izrazito plavim očima, te je potvrdio da je 19. listopada 2020.,

prilikom provođenja dokazne radnje prepoznavanja, među više pokazanih osoba, prepoznao ga na fotografiji koja mu je predložena, što nedvojbeno proizlazi iz zapisnika o prepoznavanju PU vukovarsko-srijemske, Službe kriminalističke policije, Odjela ratnih zločina od 19. listopada 2020.

13.2. Osim toga, bitno je za navesti da je u odnosu na status optuženika svjedok Đorđe Amidžić koji je, kako je to i sam iskazao naveo, u inkriminiranom razdoblju bio pripadnik TO Negoslavci, te je poznavao optuženog Petka Lazića, iskazao da je isti bio pripadnik milicije u Negoslavcima.

13.3. Vjerodostojnost naprijed navedenih svjedočkih iskaz Jugoslava Dujakovića i Đorđa Amidžića, koji su u inkriminiranom razdoblju i sami bili pripadnici paravojnih srpski postrojbi u Petrovcima i Negoslavcima, prvostupanjski sud nije imao razloga dovesti u pitanje, jer nije utvrđeno da bi svjedoci imali neki razlog da optuženika neosnovano tereti.

13.4. Prema tome, kada se iskaz Jugoslava Dujakovića dovede u vezu sa svjedočkim iskazima Vere Sorčik, a posebno iskazom Zlatka Sorčika, koji je naveo da su one dvije osobe koje su 4. studenog 1991. u vozilu dovezele mrtvo tijelo njegova oca, a iz iskaza Dujakovića proizlazi da je žrtvino mrtvo tijelo tog dana u Petrovce dovezao optuženik, bile iste one osobe koje su ga prethodnog dana zlostavljale i tukle u kući, nedvojbeno proizlazi da je optuženik radnjama za koje se tereti aktivno sudjelovao u počinjenju inkriminiranog kaznenog djela.

13.5. U kontekstu naprijed navedenog utvrđenja, irelevantni su žalbeni navodi optuženika kojima isti pokušava osporiti vjerodostojnost svjedočkih iskaz Vere Sorčik i Zlatka Sorčika, navodeći da su svjedoci različito iskazivali glede broja osoba koje su kritične zgode izvršile pretragu njihove kuće, jer je Vera Sorčik navela da se radilo o četvorici pripadnika paravojnih srpskih postrojbi, a Zlatko Sorčik o trojci, te broju tih osoba koje su u vozilu vratile mrtvo tijelo Zvonimira Sorčika, kao i marki automobila kojeg su koristili, jer su navedene razlike u iskazima logična posljedica višegodišnjeg proteka vremena, uslijed čega slabi mogućnost točnog upamćivanja i reprodukcije svih detalja inkriminiranog događaja, međutim, radi se o nevažnim okolnostima koje ne dovode u pitanje identitet optuženika kao jednog od počinitelja djela.

14. Zbog svega naprijed iznesenog, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, na temelju sveobuhvatne i savjesne ocjene izvedenih personalnih i materijalnih dokaza, prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice te je ispravno zaključio da je optuženi Petko Lazić, zajedno s još najmanje dvojicom pripadnika srpskih paravojnih postrojbi, kršeći naprijed navedena pravila međunarodnog prava za vrijeme (međunarodnog) oružanog sukoba, protuzakonito zatvorio civilnog stanovnika Zvonimira Sorčika te nečovječno postupao prema njemu, nanoseći mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, pa se u njegovom postupanju stječu objektivni i subjektivni elementi kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH/91, za koje djelo ga je sud proglasio krivim i osudio na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina.

15. Iako se optuženik nije žalio na odluku o kazni, s obzirom na to da žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja koja je podnesena u korist optuženika, u skladu s člankom 478. ZKP/08., u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kazni,

ovaj drugostupanjski sud je ispitao je li prvostupanjski sud optuženiku pravilno odmjerio, odnosno je li mu izrekao prestrogu kaznu.

16. Pri izboru vrste i mjere kazne prvostupanjski sud kao olakotno optuženiku je cijenio dosadašnju neosuđivanost, dok mu je kao otegotno cijenio pobude zbog kojih je počinio inkriminirano djelo, a koje su bile povezane s etničkom nesnošljivošću prema svim osobama nesrpske nacionalnosti (žrtva Zvonimir Sorčik je rusinske nacionalnosti), kao i ponašanje nakon počinjenog kaznenog djela vezanu uz riječi „đubre ustaško, da ne smrdi“ kojima, nakon što je dovezao mrtvo tijelo Zvonimira Sorčika, se obratio supruzi žrtve, izražavajući time prezir prema žrtvi, što proizlazi i iz činjenice da je žrtvino mrtvo tijelo do kuće prevezao u prtljažniku automobila.

17. I po stavu Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, pravilno je prvostupanjski sud vrednovao sve naprijed utvrđene olakotne i otegotne okolnosti koje utječu na to da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža, te je ispravno optuženiku izrekao kaznu zatvora u trajanju od 7 godina, koja kazna nije prestroga, već je primjerena težini počinjenog kaznenog djela, ličnosti optuženika i okolnostima djela te će se tom kaznom ostvariti svi oni u članku 31. OKZ RH predviđeni ciljevi i svrhe specijalne i generalne prevencije u kažnjavanju, a ujedno ta kazna, s obzirom na njezinu visinu, sadrži i dostatnu društvenu osudu za počinjeno kazneno djelo.

18. Zbog svega naprijed iznesenog, a kako nije utvrđeno postojanje bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08., niti je na štetu optuženika povrijeđen kazneni zakon, na koje povrede drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju članka 482. ZKP/08. odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 1. lipnja 2026.

Predsjednik vijeća:

Dražen Kevrić

Broj zapisa: **9-30889-3e908**

Kontrolni broj: **016b8-2204b-075d8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki kazneni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.